

Ben Kuras: Biden, USA a Afghánistán

- CZ24 News | 29. srpna 2021

USA: Vojenský debakl Afghánistánu, ostuda americké armády, ztrapněný prezident vinící všechny kromě sebe, nezvěstná viceprezidentka, zesměšněný ministr zahraničí. Tisíce amerických i evropských civilistů uvízlých v Afghánistánu, zatímco Američané přepravují desetitisíce Afghánců do USA. Kolaps věrohodnosti NATO, zrada spojenců i afghánské armády. Povzbuzení islámského terorismu, škodolibá radost nepřátel Západu. Statisíce uprchlíků směřujících do Evropy. Těžko rozhodnout, kterou otázkou začít. Je fair ten debakl svádět cele na afghánskou armádu, která se vzdala nebo rozutekla a nechala tálibáncům veškerou americkou výzbroj, jak učinil Biden?

Není. Připomeňme si, že kolabovala poté, co Američané zastavili leteckou podporu a vypnuli komunikace sdělující základní informace, jako třeba pozice tálibánských oddílů. Bez varování spojenců se Američané vytratili uprostřed noci ze strategicky důležité vojenské a letecké základny. Taky si připomeňme, že za těch dvacet let intervence padlo téměř 70 tisíc afghánských vojáků, ve srovnání s dvěma a půl tisíci Američany a stovkami Britů nebo Francouzů a desítkami z těch menších armád. Taky za tento výrok o afghánské armádě Biden dostal vynadáno od Britů. Boris Johnson si posteskl, jak se lépe jednávalo s Trumpem. Bývalý premiér Tony Blair označil Bidena za idiota. Biden si vysloužil nejostřejší kritiku od konzervativního poslance Tugendhata, který v Afghánistánu sloužil, nejprve jako voják a potom jako poradce afghánských politiků. Ten na adresu Bidena řekl toto: „Dívat se, jak vrchní velitel znevažuje statečnost mužů, s nimiž jsem sloužil, a tvrdit, že prchali, je ostudné. Kdo nikdy nebojoval za barvy své vlasti, by měl být opatrný v kritice těch, kdo bojovali.“ Tugendhat také zvýraznil selhání Spojených států, které se tímto přeměnily z hlavního obránce demokracie v nespolehlivého spojence. A vyzval k těsnější spolupráci všech evropských členů NATO, ale taky Japonska a Austrálie, abychom „společně drželi obrannou linii“. A „abychom zajistili, že nebudeme spoléhat na jednoho spojence a na rozhodnutí jednoho lídra“.

Britové se také vyznamenali odvážnější a účinnější evakuací svých občanů, a to i hluboko z týlu nepřítele. Jak se to srovnává s Američany?

Vyslali na to speciální jednotky SAS a jedna taková při jedné evakuaci s letedlem přistála uprostřed pouště a opět z ní odstartovala. Pomáhali civilistům dostat se na kábulské letiště a odváželi víc lidí než Američané – hlavně Britů, ale i několik Američanů. V jednu chvíli – v absurditě ilustrující morální krach americké armády – americký velitel žádal britského, aby se Britové tolik nesnažili, že tím uvádějí Američany do ostudné situace. Britský velitel ho naštěstí poslal do háje. Ale nejostudnější na celé americké evakuaci je, že tam vojáci zanechali tisíce svých civilistů, které možná nestihnou všechny vysvobodit do termínu 31. srpna, který jim dali tálibánci. Ti už rozjeli tvrdé pronásledování afghánských prozápadních spolupracovníků a osob, které podlehly svodům sekularismu a západního životního stylu. Vše nasvědčuje tomu, že tamní život se vrátí do středověku, v němž se nacházel před západní intervencí. A v němž si náboženští fanatici budou s obyvateli dělat, co se jim zlíbí, jak jim to dovolují ty nejfanatičtější interpretované zákony šaría.

Zpochybňuje to samotnou existenci NATO, jak uvažují některé zdejší komentáře?

Naopak, v této chvíli by se mělo udělat přesně to, k čemu vyzývá Tugendhat: koordinovat vojenskou strategii všech Evropanů v NATO. Ale tentokrát úzce spolupracovat i s asijskými spojenci. Především Indie, kterou Tugendhat zapomněl jmenovitě zmínit a která je mnohonásobně líp vyzbrojená než Evropa a je ze všech spojenců nejbliž na ráně. Její početnou muslimskou menšinu vítězství Tálibánu povzbudí k větší agresivitě. Zvlášť když Tálibán má už dlouhodobou podporu Pákistánu a nově i

Íránu.

Tady se vyhrotila debata českých politiků o přijímání Afgánců. Přijímat, nebo nepřijímat? A když, tak jaké? A jak poznat, kdo je kdo?

Ti, kteří už měli v Česku legální pobyt, nebo dokonce občanství a českou rodinu, a byli z české pohody do Afghánistánu povoláni v rámci české vojenské mise, musí být bráni stejně jako každý český občan. U malého počtu pomocníků najatých v Afghánistánu musí rozhodovat ti, kdo je znají a pracovali s nimi. Jsou jich desítky, ne stovky. A je správné je nějakou dobu držet v „karanténě“ a kádrovat, nebo se dnes říká „lustrvat“? Po jejich přijetí říct, co říkají Rakušané: „Afgánců už máme dost.“

Jenže EU propaguje přijetí velkých počtů, jiné státy jich přivážejí tisíce, další kdoví snad až milion bude brzy tlačit na evropské hranice přes Turecko, Středozemní moře a nejnověji přes Bělorusko. Co s nimi?

Evropa bude teď akutně muset rozhodovat mezi pomocí cizím nebo záchranou svých. Zničením sebe sama nikomu nepomůže, ekonomický, politický, bezpečnostní a kulturní kolaps, k němuž by se dospělo neomezeným pokračováním imigrace, nakonec uškodí i těm příchozím, co sem prchali v dobré víře a s dobrou vůlí. Počítat se musí i s tím, že mezi ty nešťastníky se vetrou i radikální a třeba i dobře vojensky vycvičení džihádisté. Země jako Francie, Německo, Belgie už s tím rozhodováním otálejí několik let a prohrávají. Afgánců je dnes v Evropě přes půl milionu. Většina z nich jsou zdraví muži ve vojenském věku. Podílejí se na velkých počtech násilností, v Rakousku na většině. Kolik z nich už je rekrutovaných na džihád a kolik se jich ještě rekrutovat nechá, nikdo nedokáže a vlastně se ani nesnaží odhadnout. Jakmile se do Evropy dostanou noví, budou nedeportovatelní, protože Afghánistán se stal navrátilcům životu nebezpečnou zemí.

Takže co s nimi?

Už před několika lety jsem mudroval o zřízení uprchlických táborů, kde by se jim zajistilo základní zabezpečení, školní výuka a třeba i školení řemesel a profesí a některým hned třeba i výdělečná práce. Ale odkud by nemohli páchat násilné činy. Někde na evropském okraji, například na některých ze stovek středozezemních ostrovů. To by ale chtělo vůli a finanční podporu i personální výpomoc celé Evropy. A lustrvat, kdo je skutečný politický nebo náboženský uprchlík s právem na azyl, kdo příživník a kdo džihádista. Prezident Zeman tento nápad pak navrhl na nějaké mezinárodní konferenci a česká média mu vynadala rasistů. Mě taky kdosi v nějaké debatě napadl jako „to chcete zavádět koncentrační tábory?“ Odpověděl jsem „ne koncentrační, ale pionýrské“. A taky by konečně mělo začít pořádné stíhání pašeráků a převozníků včetně jejich kolaborantů z řad nevládních organizací provozujících lodě ve Středomoří.

Ale mělo by nám být jasné, že žádný evropský stát tohle nevyřeší sám. Na zpevnění vnějších hranic Evropy, jaké už provádí Řecko a do něhož se pouštějí baltské státy a Polsko, musíme pomoci všichni. Nevím, kolik politiků si uvědomuje, do jakého obrovského rizika se teď Evropa řítí.

Je to přímý následek západního „vývozu demokracie“ vojenskými zásahy, jakými předtím byly Irák, Sýrie a Libye?

Samozřejmě, a čím dřív s ním přestaneme, tím dřív získáme schopnost bránit Evropu. Debatovat, jestli se tam mělo jít nebo ne, a jak dlouho se mělo či nemělo zůstat, to je už bičování mrtvého koně a pláč nad rozlitym mlékem. Ale už se nepouštět do žádného dalšího a soustředit všechnu strategii na obranu Evropy. Na ni předělat celou strukturu evropské části NATO, když teď už víme, že na Ameriku není spolehnout. Podívat se, jak to dělají Švýcaři: povinný vojenský výcvik a trvalá obranná připravenost včetně domobrany. Zaměření nejen na vnější hranice, ale při přítomnosti

džihádistických skupin uvnitř Evropy, i na vnitřní bezpečnost. Já vlastně nechápu, jak to, že to rozhodující politici a vojáci tak už dávno nevnímají, když je to jasné obyčejnému pisálkovi, jako jsem já.

Jak tedy jednat, když se někde, například právě v Afghánistánu, soustřeďují, vyzbrojují a připravují teroristické organizace jako Al-Káida nebo ISIS, a organizují odtamtud útoky v Evropě?

Američané přece mají dokonalý satelitní sledovací systém, který dokáže přesně vystopovat jejich základny a přesně se do nich trefit dálkovými střelami. Ukázal to Trump, když odpráskl íránského teroristického velitele za návštěvy Bagdádu. Rusové umějí totéž s Čečenci. Možná něco takového mají i Britové a Francouzi. Není potřeba, aby tam umírali američtí a evropští vojáci, tím méně aby se riskovaly životy našich civilistů budujících tam nevybudovatelnou demokracii.

Podle některých zpráv ale odboj proti Tálibánu úplně neskončil. Někdo se stále brání?

Brání se poměrně nedobytná provincie Pandžšír v podhůří Hindukúše, na níž si vylámali zuby Sověti. Tam před tálibánci uprchl jeden z mladších generálů afghánské armády jménem Ahmad Masúd, syn legendárního vojevůdce Ahmada Šáha Masúda, proslulého z války proti Sovětům a pak proti Tálibánu a Al-Káidě. S ním se tam dostal i viceprezident Amrulláh Saleh a přicházejí další vojáci. Území je plné soutěsek a snadno bránitelné, takže Tálibán se tam hned tak nedostane, ale jak dlouho bez rozsáhlého kontaktu se světem vydrží, se nedá odhadnout. Ale jestli ještě někomu na osudu Afghánistánu záleží, má komu pomáhat. Evropa by třeba mohla pomoci nábořem těch zdejších zdravých Afghánců do osvobozeneckých legií, vycvičit je na parašutisty a seslat je i s výzbrojí do Pandžšíru. Ale to je spíš asi fór.

Co po tomto debaklu Ameriku čeká?

Bidenova vláda - ať už ji ze zákulisí řídí kdokoli - za půl roku dovedla Ameriku k demontáži všeho, co ji mohlo dělat respektovanou, obdivovanou, nebo obávanou, protože silnou, kreativní a profesionální. Afghánský debakl je toho vyvrcholením a od nepřátel si vysluhuje pohrdání. Amatérství a nezodpovědnost této vlády by těžko v dějinách hledaly obdobu. „Tálibán celé území neovládne,“ blábolil Biden, když už Tálibán obsadil většinu území. „V našich cílech jsme uspěli,“ tvrdil ministr zahraničí Blinken. „Nevíme, kolik je v Afghánistánu Američanů,“ nestyděl se říct vrchní bezpečák Jake Sullivan. A viceprezidentka Harrisová byla týden nezvěstná, než ji našli na dovolené ve Vietnamu. Největší zrada zůstala v Afghánistánu v podobě seznamů afghánských „kolaborantů“, jak je vnímá Tálibán, který je taky už jaksepatří trestá. Přesná repetice Saigonu.

Výsledek je, že Ameriku i její nepřátele přestávají brát vážně. Můžeme očekávat zesílenou agresivitu Číny, Ruska a Íránu. Číňanům afghánský debakl poskytl ujištění, že si brzy budou moct vzít Tchaj-wan, jako si vzali Hongkong. Zaktivují se všelijaké teroristické organizace. Do Ameriky se dostanou nekontrolovaně mezi statisíci migranty přes nehlídanou mexickou hranici. Skoro se tím vším potvrzuje podezření, které už někteří Američané vyslovují: Je to opravdu jen politická neschopnost, nebo dokonale provedený záměr vládnoucí progresivistické kliky Spojené státy zničit?

Jaký to bude mít dopad na nás?

Samozřejmě to doskáčeme i my. Šéf Tálibánu nám to hned s převzetím moci slíbil: „Džihád neustane, dokud neovládne celý svět.“ Afghánský debakl posunul svět směrem k chaosu, válkám a vítězství totalitních režimů.

Zastíněno touto tragédií, stalo se někde jinde ještě něco komického?

Něco komického najdeme i na této tragédii. Tálibán coby nová afghánská vláda přebírá po vládě svržené křesla v orgánech OSN zabývajících se právy žen a bojem proti narkotikům.

Komedie jinde: Camebridgeská univerzita ve svém archeologickém muzeu ověřuje sádrové antické sochy cedulkami sdělujícími, že jejich „běloba je klamná“ a že to neznámá, že by Řecko a Řím měly „absenci diversity“.

Antirasistická unie welšského misterstva kultury označila welštinu za jazyk „bělošské nadřazenosti diskriminující etnické menšiny“ (které mu nerozumějí a učit se jej nechtějí). Welšanům trvalo staletí, než jim jej Angličané povolili, teď si jej asi budou sami zakazovat.

A „nechat se očkovat je projev lásky“, pravil papež.

Ptal se Martin Huml, PL, 26.8.2021

Autor: Ben Kuras